

שם הנריס הגשם

**ורמויט זכרון**

**כומל מזרחי**

ראשון לציון וזכרון יעקב

Alpha's bio-hormone cream

**אחזקת אלוים**

**תוצרת אלכא**

**Desirée**

**FILTER TIP**

טרה לא טרחה להביא, הצליחו הנאשמים ר' עורכת דינם התנגדת הדסה בך עתו, להוכיח לשופט החוקר כי אין כל הוכחות ממשיות להאשמתם. השופט מצא כי יש להאשמתם לכל היותר בהחזקת רכוש גנוב.

מדוכאת, יצאה ברטה את אולם בית-המשפט, התייפחה: „לפחות שתעזור לי המשטרה למצוא את שאר חפצי הגנובים.“

סמל המשטרה אפילו לא שמע את בקשתה, ארו את ניירותיו והסתלק.

**תיאטרון**

**שחקנים התפקיד האחרון**

האשה שהציגה את עצמה בפני ועדת הייבולה של תיאטרון המטאטא בשם רוזה ליכט טנשטיין, לא ידעה מלה עברית. גם צעירה לא היתה; שנות הארבעים כבר היו מאחוריה. אולם לאחר דקות ספורות קיבלה רוזה את תפקידה הראשון בתיאטרון. בקולה העמוק, רווי המבטא הגרמני, דקלמה בפני הוועדה את אל הציפור של ביאליק, ורושם הזעזוע שי עבר אז על השומעים נחרת בזכרונם עד היום.

לא היתה זו הופעתה הראשונה של רוזה על במת תיאטרון. בת החזן שעזבה את ביתה בגיל 18 והתרחקה מהיהדות, קנתה לה שם כשחקנית אופי על במותיה המכובדות של גרמניה. עליית היטלר לשלטון החזירה אותה אל עמה. אצל אדם אחר היה אולי המעבר מבמה לבמה נמשך תקופה ארוכה, אולם את רוזה לא הרתיעה אי ידיעת השפה העברית; היא היתה מוכרחה לשחק על במה, כי התיאטרון לא היה עבורה רק מקצוע או יעוד, אלא ממש תאחה.

**שלוש אהבות.** נזכר בצלאל לונדון, איש המטאטא ששיחק במחיצתה כעשר שנים: „היו לרוזה שלוש אהבות, להם הקדישה את חייה: תיאטרון, פרחים ובעלי-חיים. לא יכלה לחיות בלי תיאטרון, כי בלעדיו לא היו לה כמעט חיים אחרים. היתה לה קנאות לתפקידים; תמיד רצתה עוד תפקיד, עוד לעבוד ולשחק — אפילו את תפקידי הגברים. בי שעה שעבדה על איוה תפקיד, היתה שוכחת עולם ומלואו ומתמסרת כולה רק לו. משום כך היתה בודדה. מלבד דמויות, לא היו לה ידידים קרובים.“

בעת ששיחקה במטאטא היה לרוזה כלב אותו חיבבה מאוד, האמינה שהוא בעל חיים פנימיים מפותחים מאוד, היתה אומללה כשי נאלצה להפרד ממנו. כשמת הכלב, ערכה לו קבורה על שפת הים והדליקה שני גרות למראשותיו.

הנטייה לתיאטרליות התבטאה גם בחייה היום-יומיים. היא לא שיקרה מעולם אך כל חוויה קיבלה אצלה ממדים דמיוניים. השנה חזרה רוזה מסיר בשוויץ, מדינה בה בילתה את שנות נעוריה. בחזרה לחופי הארץ לא יכלה להתאפק, פרצה בשירת התקווה, הבטיחה ל' מכריה שלא תעזוב עוד לעולם את הארץ.

אהבתה השלישית היתה נתונה לפרחים, מהם התפעלה ועליהם שמחה כל פעם בכנות. חדרה היה מלא תמיד עשרות עציצים גדושי פרחים יקרי-ערך וסתם פרחים שקטפה ברחוב.

**ארון שחור על הבמה.** במשך 20 שנות משחק על הבמה העברית מילאה רוזה כ-50 תפקידים שונים, השתוקקה במיוחד לבצע תפקידים טרגיים או תפקידים של יתר דיות גלותיות. התפקיד אותו חיבבה ביותר היה תפקיד האם בחתונת הדמים, שהועלה על ידי הקאמרי.

ספרה שחקנית הקאמרי בתיה לנצט: „אנו, שחקני התיאטרון שחונכנו בארץ, ראינו את התיאטרון קודם כל כמפעל לאומי — במה ל' תנועת התחייה. לשחקן שנולד להיות איש תיאטרון במובן הרחב של המלה, שאינו מעוגן בציונות ומהפכה סוציאליסטית אלא בחויותיו, התודעתו הראשונה באמצעות רוזה, היא היתה בשבילי בית-ספר גדול.“

לקראת יובל ה-50 לעלותה של רוזה (69) על קרשי הבמה, שעמד לחול בעוד שנה, תיכין נן הקאמרי את העלתו של המחזה האהוב ב' יותר על רוזה, חתונת הדמים. רוזה לא זכתה לכך.

השבוע האיר זרקור ארון מתים שחור על במתו החשוכה של התיאטרון הקאמרי, היתה זו הופעתה האחרונה של רוזה ליכט טנשטיין על הבמה.

מבעייתם של עובדים קשישים, שתרז לשוא, משך כל ששת חודשי הנישואים, אחרי מחל-קה שתטפל בעניינם.

לכלה המרומה לא נותרה אפילו התקווה ל' נישואי בחירות קרובים.

**דרכי חיים קצרה משטרית**

אשה זקנה, בעלת פנים למודי-סבל, נעצרה מול חלון ראוה של תנות לכליבית ביפו. היא נעצה מבט ארוך בחלון, הפליטה זעקת חרדה. בין ערימות כלים ומכשירים, עמד קן קפה מחרסונה, שריד אחרון ממערכת עתיקה ויקרת ערך שקיבלה ברטה שפירא (ה' עולם הזה 925) בת ה-42 בילדותה.

כמה חודשים קודם לכן הוועקה המשטרה לחורבנה בת שני החודשים של ברטה, בקריה. בלוקים שבורים העידו על פריצה שהיתה במקום.

ברטה מסרה למשטרה כי חסרים לה שני ארגוני לבנים חדשים, תיבת בגדים וארגון כלי חרסונה יקרים, מזכרת מן הימים הטובים ב' הם היה עדיין בעלה הרופא בחיים. אך ה' משטרה התייחסה בולזול לתלונה, יעצו לה לשכור לעצמה בלש פרטי או לחפש בעצמה בחנויות לחפשי משומשים ביפו.

למרות הפצרותיה, סירבו השוטרים לב' דוק את מקום הפריצה, לא חיפשו אחר סימני טביעת אצבעות ואפילו שכחו לרשום דו"ח על פרטי הגניבה.

**זקנה חרשת ועיוורת.** לאחר שני וכ' יונות התאבדות בלתי-מוצלחים, ניסתה בר' טה האומללה להתאבד בשלישית בשתיית ר' על בתחנת המשטרה. היא נלקחה לבית חו'



**מאשימה שפירא**  
המשטרה שכחה

ליס, יצאה ממנו חרשת לחלוטין, משותקת ביד ימינה ועיוורת למחצה.

בלית ברירה קיבלה את עצמה המלגלת של השוטרים, יצאה לגלות את הגנבים. משך חו' דלשים כיתה ברטה את רגליה בכל עוי ה' ארץ, סיירה בשוקים, סקרה כל חלן ראוה בירושלים, חיפה ותל-אביב, חקרה כל סכר' סוטר — עד לרגע בו גילתה בחלון הראווה היפואי חלק מרכושה הגנוב.

ברטה הופיעה במשטרה בהבעת נצחון, כ' שהיא מחזיקה בידה המרעידה את כתובתם הברווה של מחזיקי הרכוש הגנוב. בעל ה' תנות הישר אהרון אברמוביץ, מיהר לגלות ממי רכש את הכלים, פדה בכסף את אלה שכבר הספיק למכור.

נערך חיפוש בדירתה של אסתר פלדון (55) בעלת שיני הוהב. שם נתגלו כמה חפצים ש' טרם הספיקה בעלת הדירה למכור. ברטה טע' נה לבעלותה. אסתר לעומתה טענה כי בנה המשרת בצהיל ביחידה הנמצאת בשכנות ל' ברטה, הוא שהביא את הכלים. ההוכחות נראו ברורות. המשטרה לקחה על עצמה להשלים את המלאכה. להביא את הנאשמים לדין.

**הסמל לא שמע.** ברטה חרשת לא יכ' לה לשכור עורך-דין, היועץ המשפטי קיבל את התביעה. אך בהעדר כל הוכחות להאש' מ, כסימני אצבעות ודו"ח על פריצה שהמשי'

**הודעה סופית**

על מנת להקל על האנשים אשר עדיין נמצאות כידיהם תעודות שי לחבילות ותעודות שי לבחירה (סקרים) של שרות למען ישראל — יש לפדות תעודות אלה עד 15.1.1956. תאריך זה הנו סופי לפדיון התעודות.

**סרויס פור ישראל אינק.**  
**Service For Israel Inc. N.Y.**

תל-אביב: שרות אקספרס, רחוב מקוה ישראל 8  
ירושלים: שרות אקספרס, רחוב החכצלת 1  
חיפה: שרות אקספרס, רחוב הנמל 63